

Arrest

nr. 93 748 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 5 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 april 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, alsook van het op 8 augustus 2012 afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die *loco* advocaat Bruno SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, dient op 18 februari 2003 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 21 februari 2003 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 4 juni 2003 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 21 februari 2003 tot weigering van verblijf. De verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State die het beroep bij arrest nr. 138.932 van 5 januari 2005 verwerpt.

1.4. Op 9 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet).

1.5. Op 15 oktober 2010 wordt verzoekers aanvraag d.d. 9 december 2009 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Aan de verzoeker wordt 22 november 2010 tevens het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissingen worden op 11 januari 2012 ingetrokken. Inzake de beroepen die de verzoeker tegen deze beslissingen had ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), wordt de afstand van geding vastgesteld bij de arresten nrs. 76 800 en 76 801 van 9 maart 2012.

1.6. Op 16 december 2010 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 2 februari 2011 ontvankelijk verklaard.

1.7. Op 11 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna : de staatssecretaris) een beslissing waarbij verzoekers aanvraag dd. 9 december 2009 om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

1.8. Op 22 maart 2012 geeft de ambtenaar-geneesheer een medisch advies inzake verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.9. Op 10 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht op 8 augustus 2012 en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.12.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door

F. M., A. (R.R.: ...)

nationaliteit: Soedan

geboren te A. op xx.xx.1974

adres: (...)

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 02.02.2011, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Er worden medische elementen aangehaald voor F. M., A. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 22.03.2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat uit de beschikbare medische gegevens geen actuele aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De arts-adviseur stelt in zijn medisch verslag dat betrokkene kan reizen er geen medische noodzaak tot mantelzorg blijkt.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

- 2) *kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

1.10. Op 8 augustus 2012 wordt aan de verzoeker tevens het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, en voor Maatschappelijke integratie wordt aan F.M.A.

geboren te A. , op xx.xx/1974

van Soedan nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op

(datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij de termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980)."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). De verzoeker beroept zich tevens op machtsmisbruik.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

in casu worden de belangen van de verzoeker nodeloos geschaad.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers onterecht dat de ziekte waaraan de verzoeker lijdt kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte die:

een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt of

een reëel risico op een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling inhoudt wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

4.2.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken en het advies van de arts-adviseur zijn niet materieel draagkrachtig gemotiveerd.

4.2.1.

Inderdaad, de verzoeker behoeft enorm veel medische zorg. Deze zorg is werkelijk onontbeerlijk.

Hij heeft nood aan de opvolging van een huisarts, een specialist, een pijnkliniek en hij heeft tevens nood aan medicatie.

Zoals uit de medische informatie blijkt lijdt de verzoeker aan lichamelijke en psychische klachten.

4.2.2.

Zonder de behandeling zijn de gevolgen nefast en verregaand.

De arts Dr. D. B. stelt in het stuk met nr. 3 dat psychische en psychiatrische opvolging in het land van herkomst zijnde Soedan onmogelijk zal zijn.

Ook de noodzakelijke opvolging via een pijnkliniek en de constante medicatie zijn niet gewaarborgd in Soedan.

4.3.

Het is dan ook niet aanvaardbaar dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de aanvraag tot verblijf wegens medische redenen ongegrond is.

4.3.1.

Het mag duidelijk zijn dat de beslissing niet buigt op een correcte behandeling van alle medische elementen in het administratief dossier.

Inderdaad, als de behandelende artsen stellen dat de aanwezigheid van psychiater, pijnkliniek, ... onontbeerlijk zijn en niet voor handen zijn in Soedan, dan dient zich de vraag gesteld te worden hoe het kan dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de aandoeningen waaraan de verzoeker lijdt niet beantwoordt aan een ziekte die :

een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt of

een reëel risico op een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling inhoudt wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

4.3.2.

Het mag in dat opzicht opvallen dat noch door de Dienst Vreemdelingenzaken noch door de arts-adviseur een beoordeling is gebeurd van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medicatie en zorgen in Soedan.

Inderdaad.

4.3.2.1.

De bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken bevat geen enkel gemotiveerd onderdeel waarin onderzoek is gedaan naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke medicatie en zorgen in Soedan !!

4.3.2.2.

Ook het advies van de arts-adviseur blinkt uit in afwezigheid van enig daadwerkelijk onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medicatie en zorgen in Soedan !!

4.3.2.3.

Evident is het geen zorgvuldig bestuur om de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke medicatie en zorgen in Soedan niet te onderzoeken. Dit is een wettelijke verplichting.

De afwezigheid van onderzoek hieromtrent strijdt dan ook met de conclusie van de Dienst Vreemdelingenzaken dat er geen aandoening is die een reëel risico op een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling inhoudt wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Het is inderdaad werkelijk tegenstrijdig om te besluiten dat de verzoeker niet aan een aandoening lijdt die een reëel risico op een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling inhoudt wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft, als blijkt dat die behandeling in het land van herkomst niet eens onderzocht is.

4.3.2.4.

Het valt de verzoeker inderdaad op dat de arts-adviseur effectief geen enkele gefundeerde uitspraak doet over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen en medicatie in Soedan maar zich eigenlijk beperkt tot het stellen dat er geen graad van ernst is die levensbedreigend is.

4.3.2.5.

in die omstandigheden is er geen zorgvuldige voorbereiding en is er geen redelijke beslissing die gebaseerd is op een correcte feitenvinding.

De beslissing dient derhalve vernietigd te worden wegens onzorgvuldig bestuur en het feit dat de beslissing hierdoor niet materieel draagkrachtig gemotiveerd kan zijn.

4.4.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken is heel summier in haar motivering van de bestreden beslissing.

Er wordt geen enkele beoordeling gedaan in functie van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen en medicatie in Soedan.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de motiveringsplicht geschonden.

In casu heeft de verwerende partij zich beperkt tot het beoordelen van de ernst van de pathologie in de Belgische context en tot zover adequate behandeling in België aanwezig is.

Indien de noodzakelijke behandeling in België gevolgd wordt, is er inderdaad geen onmiddellijke vrees voor het leven.

Maar als de behandeling wordt stopgezet en dit zal in Soedan uiteraard het geval zijn wegens het gebrek aan behandelingsmogelijkheden, dan is er evident een levensbedreigend risico.

De Dienst Vreemdelingenzake dient dan ook te worden verzocht na vernietiging door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om onderzoek naar de situatie van de gezondheidszorg in Soedan te verrichten gezien de kwetsieuze lacune in de bestreden beslissing.

In de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt effectief nergens de situatie van de gezondheidszorg in Soedan onderzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op aan de bevoegde overheid.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

De bestreden beslissing is derhalve niet draagkrachtig gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt eveneens geen rekening gehouden met de mogelijke stopzetting van de behandeling."

4.5.

De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden."

Vooreerst dient te worden geduïd dat de verzoeker in het enig middel enkel de onwettigheid aanvoert van de eerste bestreden beslissing. Het enig middel bevat geen enkele kritiek die gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. In de verdere bespreking van het middel zal de eerste bestreden beslissing dan ook worden aangeduid als "*de bestreden beslissing*".

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.*" Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van en "*de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur*" merkt de Raad op dat de verzoeker nalaat aan te geven op welk beginsel of welke precieze beginselen hij zich beroept. In de mate dat de verzoeker de schending aanvoert van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, is het middel onontvankelijk.

Waar de verzoeker de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM in het hoofd van het middel aanvoert merkt de Raad op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een internationaalrechtelijke bepaling of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoeker beperkt zich *in casu* tot het aanhalen van de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te kunnen spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Ook dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de redenen waarom de door de verzoeker aangehaalde medische problemen niet volstaan om hem te machtigen tot verblijf en waarom de aanvraag bijgevolg ongegrond wordt verklaard. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar het advies dat de arts-adviseur op 22 maart 2012 overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, heeft uitgebracht aangaande de medische problematiek van de verzoeker. Dit advies werd samen met de bestreden beslissing onder gesloten omslag aan de verzoeker ter kennis gebracht en maakt dan ook deel uit van de motivering van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond is omdat uit het medisch advies van de arts-adviseur blijkt dat uit de beschikbare medische gegevens geen actuele aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor verzoekers leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is, zodat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst. Er wordt tevens op gewezen dat de arts-adviseur in het medisch verslag stelt dat de verzoeker kan reizen en dat er geen medische noodzaak tot mantelzorg blijkt. In het advies van de arts-adviseur worden de door de verzoeker bijgebrachte medische stukken op uitdrukkelijke wijze in rekening genomen. De arts-adviseur oordeelt dat uit de beschikbare gegevens niets ernstigs kan worden weerhouden en stelt vast dat de aangehaalde symptomen geen plaats hebben in het kader van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt geconcludeerd dat dat het niet bewezen is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de verzoeker gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG noch op artikel 3 van het EVRM. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, kan dan ook niet worden aangenomen.

Waar de verzoeker stelt dat de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur niet materieel draagkrachtig zijn gemotiveerd, doelt hij in wezen op een schending van de materiële motiveringsplicht. *In casu* dient de materiële motiveringplicht te worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Er dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij het nemen van haar beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter, §1, van de vreemdelingenwet, zoals het van kracht was ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn

ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Uit de lezing van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing steunt op het advies van de arts-adviseur van 22 maart 2012. In dit advies, dat aan de verzoeker onder gesloten omslag en samen met de bestreden beslissing werd ter kennis gebracht, wordt gesteld :

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten Ingediend op 16.12.2010.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende door u meegezonden medische stukken:

- *Medisch verslag (dd. 5/12/2009) van een consultatie bij dr. V., uroloog, waaruit geen urologisch probleem is te weerhouden;*
- *Medisch verslag (dd. 23/12/2009) van een consultatie bij dr. Van H., uroloog, waaruit geen urologisch probleem is te weerhouden;*
- *Medisch verslag (dd. 11/01/2010) van een colonoscopie en CT-scan abdomen bij dr. B., gastro-enteroloog, waaruit geen afwijkingen zijn te weerhouden;*
- *Medisch verslag (dd. 28/01/2010) van een consult bij dr. S., neuroloog, waaruit geen afwijkingen zijn te weerhouden.*
- *Labo-uitslagen (dd. 02/02/2010) van een bloedname, niets te weerhouden. In de faeces is een infectie te weerhouden;*
- *Medisch verslag van een consult en urethrografie bij dr. M., uroloog, waarbij niets is te weerhouden;*
- *Medisch verslag van een consult bij dr. E., urodynamisch onderzoek gepland;*
- *Medisch verslag (dd. 23/03/2010) van een radiocystomanometrie bij dr. D., waaruit een hypertone bekkenbodem blijkt waarvoor kinesitherapie wordt voorgeschreven;*
- *Medisch verslag (dd. 27/10/2010) bij dr. E., waaruit een normaal urodynamisch onderzoek blijkt;*
- *Medisch attesten (dd. 2/12/2010 en 2/12/2010) ingevuld door dr. D., huisarts, waaruit psychosomatische klachten blijken;*
- *Medisch verslag (dd. 2/2/2011) van dr. B., oogarts, waaruit perfecte visus blijkt evenals een pterygium links;*
- *Formulier van het OCMW, getekend door dr. D. voor de aflevering van medicatie;*
- *Kopies van voorschriften (dd. 15/3/2011, 15/03/2011 en 20/05/2011) van dr. D.*
- *Verslag van een echo abdomen (dd. 29/06/2011) uitgevoerd door dr. B.: geen afwijkingen te weerhouden;*
- *Bloeduitslag (dd. 30/06/2011), niets te weerhouden;*
- *Medisch getuigschrift (dd. 11/08/2011) ingevuld door dr. D., waaruit de persisterende perineumpijn blijkt evenals een parasitaire infectie, spanningshoofdpijn en een pterygium links. Bij niet behandeling is er volgens het getuigschrift mogelijkheid tot chronische pijn, psychische problemen en diarree;*
- *Kopies van voorschriften (22/09/2011 en 22/09/2011) van dr. V.;*
- *Attest (dd. 15/12/2011) opgemaakt door dr. D. waaruit blijkt dat betrokkene rugpijn heeft die medicamenteus wordt behandeld;*
- *Kopies van voorschriften (16/12/2011, 17/12/2011 en 19/12/2011) van dr. D.;*

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 37-jarige man psychosomatische klachten heeft waarvoor hij uitvoerig werd onderzocht maar er niets ernstigs werd weerhouden. Er is in de attesten enkel sprake van pijnbehandeling en mogelijkheid tot verergering van pijn, diarree en "psychische problemen" indien de behandeling niet wordt verdergezet. Ook de hypertone bekkenbodem en het pterygium (klein stukje bindweefsel op het hoornvlies) zijn op basis van de beschikbare gegevens niet als ernstig te weerhouden.

M.a.w. de aangehaalde symptomen hebben geen plaats in het kader van een artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Conclusie:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Waar de verzoeker stelt dat het onaanvaardbaar is dat zijn aanvraag ongegrond wordt verklaard en waar hij aangeeft dat hij enorm veel medische zorg behoeft, dat deze zorg onontbeerlijk is, dat uit de medische informatie blijkt dat hij lijdt aan lichamelijke en psychische klachten, dat hij nood heeft aan de opvolging van een huisarts, een specialist, een pijnkliniek en medicatie en dat zonder behandeling de gevolgen nefast en verregaand zijn, geeft hij in wezen te kennen dat hij het niet eens is met de beoordeling van zijn medische problematiek. Met zijn betoog toont de verzoeker echter op geen enkele wijze een kennelijk onredelijk handelen of een beoordeling in strijd met de stukken van het dossier aan. Het volstaat niet te verwijzen naar de in het kader van de kwestieuze aanvraag voorgelegde medisch getuigschriften en louter te stellen dat de beslissing niet buigt op een correcte behandeling van alle medische elementen. Een weigeringsbeslissing op grond van artikel 9ter, van de vreemdelingenwet zal immers veelal, zo niet steeds, zijn gebaseerd op het oordeel van een ambtenaar-geneesheer die datgene wat de aanvrager tracht aan te tonen in zijn aanvraag en de daarbij gevoegde stukken op een andere manier inhoudelijk beoordeelt (naar analogie : RvS 31 mei 2011, nr. 213.594). Het louter oneens zijn met de bestreden beslissing op zich, zonder dat dit standpunt wordt ondersteund met concrete gegevens, kan niet leiden tot het aannemen van een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoeker zich de vraag stelt hoe de Dienst Vreemdelingenzaken kan stellen dat zijn aandoening niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet terwijl de artsen stellen dat de aanwezigheid van psychiater, pijnkliniek en dergelijke onontbeerlijk zijn en niet voorhanden zijn in Soedan en waar hij de gemachtigde van de staatssecretaris en de arts-adviseur verwijt geen beoordeling te hebben gedaan van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke medicatie en zorgen in Soedan, dient er op te worden gewezen dat de arts-adviseur in zijn hierboven geciteerde advies omtrent de symptomatologie van de verzoeker zoals die blijkt uit het geheel van de voorgelegde medische stukken heeft geoordeeld dat hij psychosomatische klachten heeft waarvoor hij uitvoerig werd onderzocht maar er niets ernstigs werd weerhouden, dat er enkel sprake is van pijnbehandeling en mogelijkheid tot verergering van pijn, diarree en “psychische problemen” indien de behandeling niet wordt verdergezet en dat de hypertone bekkenbodem en het pterygium (klein stukje bindweefsel op het hoornvlies) niet als ernstig zijn te weerhouden, zodat de aangehaalde symptomen geen plaats hebben in het kader van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De arts-adviseur concludeert dat uit de beschikbare medische gegevens geen actuele aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven van de verzoeker of zijn fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is, zodat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer. Uit de bewoordingen van het advies van de arts-adviseur, dat door de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt bijgetreden, blijkt bijgevolg dat werd geoordeeld dat de symptomen van de verzoeker enerzijds geen actueel reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit en dat anderzijds er ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. De kritiek van de verzoeker dat geen daadwerkelijk onderzoek werd gedaan naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke medicatie en zorgen in Soedan is *in casu* dan ook niet dienstig, aangezien de arts-adviseur heeft geoordeeld dat er slechts sprake is van een mogelijkheid tot verergering van pijn, diarree en “psychische problemen” indien de behandeling niet wordt verdergezet, een symptomatologie waarvan hij concludeert dat dit geen aandoening is die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Aldus wordt geoordeeld dat ook bij afwezigheid van de behandeling in het land van herkomst geen reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling. In de bestreden beslissing, waarvan het advies van de arts-adviseur dd. 22 maart 2012 integraal deel uitmaakt, wordt dus in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, wel degelijk en uitdrukkelijk rekening gehouden met de (gevolgen van een) mogelijke stopzetting van de behandeling. Aangezien in het advies de arts-adviseur in het advies uitdrukkelijk de symptomatologie bij en de gevolgen van een behandelingsstop in rekening neemt, kan de verzoeker ook

niet worden gevolgd waar hij stelt dat de verweerder zich heeft beperkt tot het beoordelen van de ernst van de pathologie in de Belgische context en tot zover adequate behandeling in België aanwezig is.

Aangezien *in casu* werd geoordeeld dat ook bij afwezigheid van de behandeling in het land van herkomst geen reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling en de verzoeker niet aantoonde dat deze vaststelling kennelijk onredelijk of incorrect is, diende in het kader van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dan ook geen onderzoek te worden gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van medische zorgen in het land van herkomst.

Waar de verzoeker stelt dat er “*evident*” een levensbedreigend risico is indien de behandeling wordt stopgezet, wijst de Raad erop dat de verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering, die hij niet staft aan de hand van enig concreet element. De verzoeker toont met zijn betoog geenszins aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op advies van de arts-adviseur, op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste gegevens tot het oordeel is gekomen dat uit het door de verzoeker voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft.

Waar de verzoeker stelt dat het een wettelijke verplichting is om de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke medicatie en zorgen in het land van herkomst te onderzoeken, laat hij na aan te duiden welke wettelijke bepaling precies in dergelijke verplichting zou voorzien. Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet geenszins een algemene wettelijke verplichting volgt om steeds en ongeacht de concrete medische problematiek waarop de aanvraag is gebaseerd, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst te onderzoeken.

De Raad stelt vast dat de verzoeker zich in het kader van het onderhavige beroep beperkt tot loutere beweringen en verwijzingen naar de attesten die reeds door de arts-adviseur werden beoordeeld, waarbij hij echter op geen enkele wijze concreet aannemelijk maakt dat de stopzetting van zijn behandeling bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De verzoeker toont niet aan dat de verweerder *in casu* op kennelijk onredelijke wijze gebruikt heeft gemaakt van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet beschikt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Evenmin toont de verzoeker aan dat er sprake is van machtsmisbruik.

Voor zover de verzoeker met zijn betoog van de Raad wenst te bekomen dat hij zou overgaan tot een herbeoordeling van zijn medische problematiek, dient te worden opgemerkt dat het de Raad als annulatierechter niet toekomt om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de verweerder en van de arts-adviseur die *in casu* het bij artikel 9ter, §1, eerste lid voorziene medisch advies heeft verstrekt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE